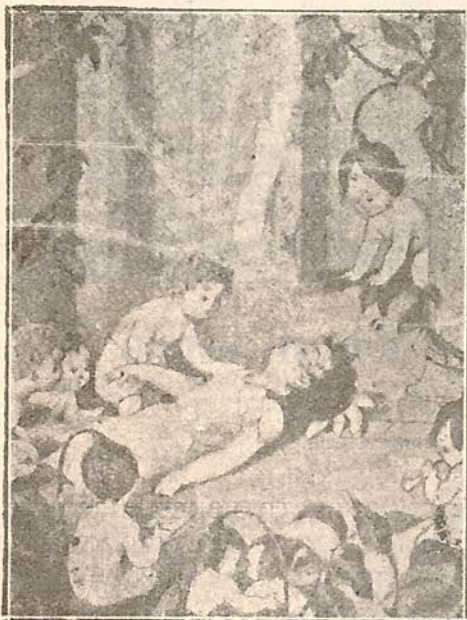

Чули розитѣ тази въздишка и въ мигъ се притекли наоколо му и навели надъ него. Отъ червенитѣ имъ листенца покапали червени сълзи. . . Тия чисти сълзи, на черзенитѣ рози, съживили Еделвайсчето. Бълнувания, като въ трѣска, го обхванали.

Настанала нощъ. Слънчевиятъ пекъ угасналъ. Прохладна нощъ въздъхнала. . .

Малкото Еделвайсче станало, цѣлувало розовитѣ листца и говорило:

— Самичкъ Господъ васъ ми изпрати, — щастие да ми дарите! . . Азъ вѣчно ще бжда при васъ и ще ви служа. . .

Не искахъ да живѣя у дома си, и сеги не смѣя и да се оплаквамъ! . .

Но изведнажъ чуло:

— Чикъ-Чирикъ! . . Скоро, дѣтенце, седни върху ми, азъ въ планината ще те занеса — тебе, бѣдното сираче! . .

Еделвайсчето видѣло надъ себе си, болната по-рано ластовичка, какъ се вие.